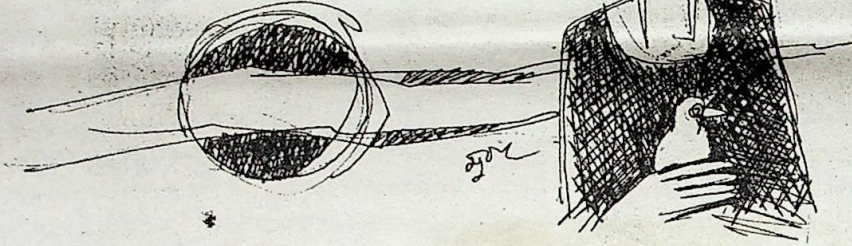


উত্তৰণ



‘এইজনীয়ে কিয়নো ইমান চিঞৰিছে?’ চৰাই পোৱালিটোক মৰমৰে হাত ফুৰাই ৰোহিতে মাকলৈ চাই সুধিলে।

‘চিঞৰা নাই, কান্দিছে। মাকজনীলৈ মনত পৰিছে চাগৈ।’ মাকৰ কথাত অজানিতে তাৰ চকুযোৰ সেমেকি উঠিল। মাক নাথাকিলে সিও বাক কেনেকৈ থাকিব। সি মাকলৈ আঁৰ চকুৰে চালে। কামত ব্যস্ত মাকৰ তালৈ চাবলৈ আহিব নাছিল তেতিয়া। তততৈয়াকৈ তাৰ পৰা সি আঁতৰি আহিল। সৰুতে সদায় এনে সৰু সৰু কথাত তাৰ চকুযোৰ ভৰি উঠিছিল। লগৰবোৰে জোকাইছিল— ‘ডাঙৰ হ, ডাঙৰ।’ এসময়ত সি সঁচাকৈয়ে ডাঙৰ হৈছিল। স্কুল এৰি কলেজত ভৰি দিছিল।

কিন্তু সৰু সৰু কথাবোৰে চকুযোৰ সেমেকাই তুলিবলৈ তেতিয়ালৈ তাক এৰা নাছিল। কোনোবাই এপাঁজ খাবলৈ পোৱা নাই বুলি ক’লেও চকুযোৰ সেমেকি উঠিছিল। ইমান ঠাণ্ডাত চকুযোৰ সেমেকি উঠিছিল। ইমান বৃষ্টি উঠা নাছিল। ডাঙৰ হ’বলৈ কোৱা লগৰবোৰে এইবাৰ তাক ক’বলৈ আৰম্ভ কৰিছিল— ‘পুৰুষ হ, পুৰুষ।’ তাহাতবোৰৰ ভেঙুচালিয়ে তাৰ ইগ’ক আঘাত কৰিছিল। তাৰ পাছৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল পুৰুষ হোৱাৰ কচৰং। নামভৰ্তি কৰিলে মাৰ্চিয়েল আৰ্টৰ স্কুলত। অক্লান্ত উদ্যম। তীব্ৰ শাৰীৰিক পীড়ায়ো আৰু তাক পুৰুষ হোৱাৰ পথত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিব

নোৱাৰা হ’ল। সমগ্ৰ শৰীৰজুৰি এতিয়া এক পুৰুষত্বৰ আৱৰণ। কঠুৰা দেহ কঠুৰা মাত। কিন্তু ভিতৰৰ লুণীয়া পানীৰ উহটো যেন বৈয়েই থাকিব। বাতি শুব ওলোৱাৰ সময়ত বিছনাত চকু মুদি কৰা সেই গোপন প্ৰাৰ্থনা চলিয়েই থাকিল— ‘মা ভালে থাকে যেন, দেতা ভালে থাকে যেন, ওচৰ-চুবুৰীয়া ভালে থাকে যেন, সকলোৰে ভালে থাকে যেন।’ বাহ্যিকভাৱে তেতিয়ালৈ কিন্তু সি পূৰ্বাপূৰ্ব পুৰুষ হৈ গৈছিল। ভিতৰৰ সেই ৰূপটো গম নোপোৱা লগৰবোৰে তেতিয়ালৈ তাক লৈ ভীষণ সন্তুষ্ট। তাৰ পুৰুষ হোৱাৰ সন্তুষ্ট সিহঁতে পাৰ্টী দিছিল। মদ, চিগাৰেট,

— জিতুমণি পাঠক

ইভটিজিং আদিৰ এক দীঘলীয়া পৰিক্ৰমাৰ মাজেৰে এসময়ত তাৰ পুৰুষীকৰণ প্ৰক্ৰিয়াটি সমাপ্ত হ’ল। শৰীৰে প্ৰস্তুৰ ৰূপ ল’লে। ভিতৰত থকা লুণীয়া পানীৰ উহটো অৱশ্যে একেই থাকিল। কিন্তু সেই কথা যাতে কেৱে গম নাপাই তাৰ বাবে হৈ বাহ্যিক অৱয়ৱটোক কঠিনৰ পৰা কঠিন কৰি আনিিলে।

কিন্তু হঠাতে এদিন সি ধৰা পৰি গ’ল। কোনোবাই তাৰ অসাৱধানতাৰ সুযোগ লৈ আৱিষ্কাৰ কৰি উলিয়ালে বুকুৰ গোপন উপত্যকাত বৈ থকা সেই লুণীয়া পানীৰ বাধাহীন উৎসটিক। আৱিষ্কাৰৰ উন্মাদনাত আটাইবোৰে ঝিকঝিকাই হাঁহি উঠিল। সি হৈ পৰিল উদভ্ৰান্ত। তাৰ কৰ্মসংস্থাপনহীন জীৱনৰ ব্যৰ্থ গাথা সকলোৰে ওচৰত উন্মোচিত হ’ল। উন্মোচিত হ’ল জীৱনৰ বহু অপ্রয়োজনত সেমেকি উঠা তাৰ চকু দুয়ুৰিৰ কথা। পেশীবহুল শৰীৰটোৰে আৰু লুকুৱাব নোৱাৰা হ’ল তাৰ পুৰুষত্ব অৰ্জনৰ

বাবে চলোৱা ব্যৰ্থ প্ৰয়াসৰ কথা। হঠাতে যেন পৃথিৱীৰ সকলোৰে বাবে সি হৈ পৰিল এক অপ্রয়োজনীয় আৱৰ্জনা।

ঠিক সেই মুহূৰ্তটতে হঠাতে যেন সি মুক্ত হৈ পৰিল। পাখি মেলি দিলে নিস্পৃহতাৰে দূৰ দিগন্তলৈ। পুৰুষ হোৱা-নোহোৱা কথাটোৰে আৰু তাক চুব নোৱাৰা হ’ল। পৃথিৱীৰ সকলোবোৰ কথাই মূল্যহীন হৈ পৰিল তাৰ ওচৰত। হঠাতে যেন তাৰ জীৱনটোক এক উন্মত্ততাৰে উপভোগ কৰাৰ ইচ্ছা জাগ্ৰত হ’ল। ন্যায়-অন্যায়, উচিত-অনুচিতৰ আপদীয়া অস্তিত্বৰ পৰা মুক্ত এক জীৱন। জীৱন উপভোগ কৰাৰ আশ্ৰয়ী সেই আকাংক্ষাৰ ওচৰত লুণীয়া পানীৰ সেই অনাহত অস্তিত্বই লাহে লাহে পিছ হোঁহকা দিলে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে যেন সি ভীতিগ্ৰস্ত কৰি তুলিলে সেই লুণীয়া পানীৰ উহটিক। তাৰ পাছৰে পৰা বাৰম্বাৰ। চৌদিশে উৰিব লাগিল বিজয়ৰ নিচান। উপলব্ধি কৰিলে আজি কোনো পীড়াই তাক স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে। সেমেকাই তুলিব নোৱাৰে তাৰ চকুযুৰি। বাটৰ কাষত পেলাই দিয়া এৰেহা বস্ত্ৰৰ টোপোলাটিক লৈ টনা-আঁজোৰা কৰা কংকালসাৰ শিশুকেইটিৰ কাষেৰে আজি সি নিৰিকাৰভাৱে পাৰ হৈ যাব পাৰে। ঠাণ্ডাত কঁপি থকা পাগলীজনীয়ে ফটা-ছিটা কাপোৰৰ মাজেৰে যেতিয়া কিবা অলপ বিচাৰি হাতখন আগবঢ়াই দিয়ে তেতিয়া তাৰ ভিতৰখন অলপো কঁপি নুঠে, বৰং সি ঘৃণাত মুখ কোঁচাই দিয়ে। এক্সিডেণ্ট হৈ বাটত পৰি ৰোৱা মানুহটোৰ বাবে যেতিয়া তাৰ দহ মিনিট পলম হয় তেতিয়া সি বিৰক্ত হৈ উঠে। আনকি কিছুদিন আগতে যেতিয়া সি তাৰ কাণসমনীয়া ককায়েকটো চুকাই থাকিল সিদিনাখনো সি চকুযোৰ নেসেমেকাইয়ে হস্পিতালত বিল পৰিশোধ কৰিলে, পঞ্চাশ কিলোমিটাৰ পথ গাড়ী চলাই ঘৰ গ’ল আৰু কিছু সময় আগলৈকে সজীৱ হৈ থকা শৰীৰ এটাক চিতাত উঠাই থৈ আহিল। সেই মুহূৰ্ততে সি উপলব্ধি কৰিলে যে সি পুৰুষ হৈ গ’ল। তাৰ পুৰুষত্বক বাবে বাবে আঘাত কৰি থকা লুণীয়া পানীৰ উহটি তাৰ পুৰুষত্ব প্ৰাপ্তিৰ চমকত কোনোবা ফালে পলাই তাপ মাৰিলে। ইমান দিনৰ আকাংক্ষিত কিবা এটা হঠাতে একো নভবাকৈয়ে এনেকৈয়ে হাতত ধৰা দিয়াত সি ৰোমাঞ্চিত হৈ উঠিব লাগিছিল, চকুযুৰি সেমেকি উঠিব লাগিছিল। কিন্তু নুঠিল। কাৰণ সি যে সঁচা-সঁচিকৈয়ে পুৰুষ হৈ গ’ল।